

viu precisament a l'hemicicle. Allà hi ha quatre gats que, a més, van a la seva i fins i tot fan realment xivarri. Tothom és tan conscient, avui, que tot el que ha de coure, es cou a fora, que fins i tot s'explicita: Ernest Benach, president del Parlament, demana que s'ajorni la votació sobre l'article 125 "donades les negociacions que hi ha obertes sobre aquest punt". El 125 tracta de l'educació, i la qüestió de la laïcitat –o no– de l'escola pública ha irromput amb força en escena. Duran i Lleida (UDC) –que no és diputat, però ha fet acte de presència en les negociacions– s'hi oposa i troba un espai propi en la fotografia del dia. L'endemà, però, ja no assistirà al bateig.

A la tarda, diuen, sabrem coses. Ara és hora de dinar. I trinjar, mastegar, pair. Cadascú es reuneix per la seva banda: els uns, finançament; els altres, laïcitat. El rellotge toca hores. Es reprèn el ple. S'acosta l'hora crítica. Encara no són les sis, Benach anuncia la suspensió del ple "durant, com a mínim, mitja hora".

El com a mínim, però, s'allarga, i el cas és que els passadissos del parlament quedaran convertits, durant tres hores i mitja, en un frenètic escenari de teatre d'emolços: tot són portes que s'obren i es tanquen i l'eixam periodístic pren aire de *paparazzi*: n'hi ha una colla que fa guàrdia davant el despatx del president; d'altres ronden a la cacera de la parella del moment –si surten Nadal i Bargalló per una porta, corredisses i focus i flaixos i micròfons (ja ha nascut? És nen o nena? Fa el pes?); si passa Castells apressat cap al despatx, tot són persecucions i cap comentari; i nairinan. A les 20.20 diuen que el part ja és "molt a

prop. Molt, molt, molt, molt". A les 20.45, que ja fa estona que el finançament està arreglat, que la complicació és la laïcitat: "–Hòstia!", "–Precisament". A les 21.25, quan Maragall i Mas surten finalment i els encarregats de la seguretat els obren pas empenyent la pinya periodística que amenaça d'engolir-los talment fossin estrelles del rock, li donen al món la bona nova i una fotografia per a la història. Ha nascut tan sa com era possible. I té tants pares i tantes mares com li permet la moderna estructura familiar. Tots ells, ja dins de l'hemicicle, amb les cares cansades i fent somriures, s'abracen i encaixen les mans i es feliciten. Els queden unes quantes hores de feina –a quarts de dues, s'acabarà el ple–, però l'endemà hi tornaran a ser tots, mudats per a la celebració.

El bateig és un acte solemne, divendres al matí: solemne i somrient. Hi ha els diputats i les famílies, els convidats il·lustres –de Jordi Pujol a Barrera o Rigol–, la societat civil –de Joan Laporta a Jordi Porta–: una mica de tot –i, a fora, una pancarta independentista. Hi ha la votació, els discursos, *Els Segadors* que canta l'hemicicle sencer, dempeus. I hi ha també, la bruixa que ningú no ha convidat i obre interrogants –què serà del nou-nat, quan l'enviïn a Madrid?– que ningú no vol respondre. Almenys de moment. Perquè, de moment, el que toca és "Celebrar-ho... fins dilluns", explicita un conseller.

I mentrestant, al parc, l'estàtua manté el posat immutable de mamut, estoicament aguantant que se li enfilin a la trompa.

Núria Cadenas

Tant l'Estatut valencià com el català tindran un peculiar comitè de rebuda. Més senzill en el cas del primer i més complicat en el del segon. L'encarregada de tramitar-lo serà la comissió constitucional del Congrés, que presideix Alfonso Guerra, ex-vicepresident del Govern espanyol en les èpoques de Felipe González. Guerra, un personatge controvertit que sempre ha estat un referent per als sectors més jacobins i centralistes del PSOE i de l'esquerra espanyola en general, viu gràcies al tràfec estatutari una segona joventut política després que hagués de dimitir de l'executiu socialista a principi dels noranta per haver donat cobertura a les corrupteles del seu germà Juan.

El president de la comissió, una de les més importants del Congrés i que bàsicament controla la gestió interdepartamental i la de Presidència, està a gust en el seu paper de marmessor de la voluntat dels qui, com ell, van ser ponents de la Constitució espanyola l'any 1978. Tant és així que, tot i que el reglament del Congrés només li otorga un paper arbitral, alguns el veuen com "el darrer bastió" de la unitat d'Espanya. En la seva habitual carta dominical, el director d'*El Mundo*, Pedro J. Ramírez, que va ser qui més va fer per enterrar políticament Alfonso Guerra, es desfeia en elogis cap a ell fa unes setmanes.

L'actitud del PSOE i de Guerra dependran, però, del que digui Zapatero, tant en el tràmit de l'Estatut català –que rebrà sensibles retocs al Congrés– com en el del valencià, en què s'haurà de decidir si s'accepten o no al-

1 D'AGOST DEL 2005

Es publica al BOPC el dictamen de la Comissió.

2 D'AGOST DEL 2005

Els grups demanen dictamen al Consell Consultiu.

5 D'AGOST DEL 2005

El Consell Consultiu rep el dictamen del Parlament.

5 DE SETEMBRE DEL 2005

El Consell Consultiu lliura el seu dictamen a la Cambra catalana.

6 DE SETEMBRE DEL 2005

S'obre el període de presentació d'esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu.

19 DE SETEMBRE DEL 2005

Es tanca el termini de presentació d'esmenes.

20, 21, 22 I 26 DE SETEMBRE DEL 2005

Un grup de treball de la ponència es reuneix per estudiar les esmenes presentades al dictamen de la Comissió primera i al dictamen del Consell Consultiu.

26 DE SETEMBRE DEL 2005

Es publiquen al BOPC les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu.

27 DE SETEMBRE DEL 2005

Un dia abans del ple de l'Estatut, es mantenen vives 386 esmenes dels diferents grups parlamentaris al text articulat i les subsegüents al dictamen del Consell Consultiu.

NOMBRE DE SESSIONS I HORES DE REUNIÓ

Reunions de la ponència de l'Estatut: cinquanta sessions (amb un total de 1.86 hores de reunions).

Un cop superada la primera fase de l'Estatut, l'aprovació al Parlament català, ara arriba la batalla més complexa: enviar-lo al Congrés espanyol.

Des del primer moment, els esquadrons de Madrid adverteixen de la duresa de la lluita.

Guerra, al capdavant del comitè de recepció

gues esmenes, de ben segur que amb l'oposició frontal del PP. Ningú no pensa que Rodríguez Zapatero, president del Govern i líder inqüestionat, sigui desautoritzat pel PSOE. Guerra va explicar la setmana passada als passadissos del Congrés, després de molt temps de silenci i d'haver demostrat una al·lèrgia quasi patològica als periodistes, que tot el PSOE estarà unit a l'hora de votar al Congrés l'Estatut, bé sigui per deixar-lo passar o per retallar-lo considerablement. Desautoritzava així l'altre exponent més clar del centralisme dins el partit, el ministre de Defensa José Bono, que havia donat a

entendre que, "com a mínim", 50 diputats dels 164 del grup socialista podien revoltar-se si l'Estatut català era un "embut" imposat pel tripartit per passar-ho tot per força. Guerra va desmentir-lo al·legant que el malestar es reflectirà dins el partit i el grup i que ell i els seus donaran batalla en contra de qüestions com la definició de nació, però que qui guanya, guanya, i qui perd, perd. Per tant, tothom votarà el mateix dins el PSOE un cop debatut l'assumpte. Fins a aquest mateix dijous Bono i Guerra pressionaven amb declaracions pujades de to.

Els estatuts es debaten a la comissió

constitucional, que té les seves normes de funcionament molt ben definides al reglament del Congrés i a través de resolucions d'aclariment de la presidència de la cambra. En el cas de l'Estatut català, s'haurà de crear una comissió mixta paritària entre diputats del Parlament i del Congrés per fer durant dos mesos els tràmits: en ponència primer i en comissió després. La delegació del Parlament —que integraran PSC, CiU, ERC i ICV— actuarà en bloc en principi però de ben segur que les espurnes saltaran, i de quina manera!, entre el PSC i el PSOE i entre ERC i els seus socis socialistes. En el cas valencià serà la comissió qui de manera immediata ja comenci a treballar sense la presència de diputats de la cambra valenciana, ja que l'autonomia valenciana no va tenir la consideració d'històrica.

Els estatuts no es tramitaran alhora. Guerra explicava que es farà de manera ordenada i que els tràmits no es duplicaran. Mentre la comissió treballi en

Tot i els compromisos adquirits pel president Zapatero, Alfonso Guerra ja ha deixat clares les intencions de la comissió constitucional.

l'Estatut valencià, que es va començar a tramitar la setmana passada amb el debat d'acceptació, no ho farà en el català, que, això sí, podrà ser admès pel ple i anar a la ponència mixta. Això fa pensar que el text valencià es podria enviar al Senat a la primavera i el català podria acabar el seu tràmit a la cambra baixa al juny. Guerra té assumit que es passarà el que queda d'aquesta legislatura i bona part de la propera –si és que repeteix com a diputat i president de la comissió– tramitant reformes d'estatuts, ja que després del català aniran arribant els altres quasi en cascada.

El president del Congrés, Manuel Marín, ho té tot a punt per al tràmit. Fins i tot ha preparat, a la nova ampliació de la cambra a l'antic edifici del Banc Exterior d'Espanya, una "zona zero" que tindrà diversos despatxos per a la delegació del Parlament català i dependències on treballar-hi o reunir-s'hi amb discreció.

De la comissió presidida per Guerra en formen part 41 diputats que els grups poden canviar amb absoluta flexibilitat. Federico Trillo, nascut a Cartagena però diputat per Alacant, durà la veu cantant del PP. Per part del PSOE, en el cas valencià ho farà Ciprià Ciscar, a qui es nomenarà ponent de la comissió. El portaveu titular, Ramón Jauregi, pot tenir entrada en el cas del català, ja que el PSC estarà representat a la comissió mixta a través de la delegació del Parlament. Jauregi podria haver d'assumir la contradicció de negar a Catalunya els drets històrics de què va gaudir per exercir l'autogovern d'Euskadi quan n'era vicelehendakari. El portaveu d'IU, Gaspar Llamazares, cedirà el lloc a Isaura Navarro per a l'Estatut valencià.

Els portaveus dels grups catalans són Jordi Xuclà, en el cas de CiU, i Joan Tardà, en el d'ERC. El primer serà present a la tramitació dels dos estatuts, si bé Josep A. Duran i Lleida és formalment el portaveu de la comissió. Xuclà és, a més, el responsable de les relacions amb el BNV dins CDC. Tardà actuarà només a l'Estatut català, perquè en el cas del valencià es nomenarà ponent de la comissió Agustí Cerdà, líder d'ERPV. El ball de les reformes comença a Madrid en uns instants.

Ferran Casas

El 'punt dolç' del finançament

El conseller Antoni Castells i el ministre José Montilla, durant la llarga negociació del finançament.

Després d'un llarg camí de propostes i contrapropostes, Govern i CiU van fer una llista de paraules reimaginades que van conduir a l'escenificació final del pacte pel finançament. El resultat és un model blindat, que també dóna la clau de la caixa a Catalunya.

Sí però no. Aquesta és la resposta a la pregunta de si el model de finançament aprovat per PSC, ERC, ICV-EUA i CiU manté els mecanismes del sistema de concert econòmic solidari amb què CiU condicionava el seu suport a l'Estatut, o si bé respon a un model d'inspiració federal. Sobre el paper, la proposta evita els conceptes tabú de concert i quota, interpretats com a inconstitucionals pel tripartit i pel Consell Consultiu, però, a la pràctica, hi ha diversos elements que indiquen que el model pactat condueix a un canvi profund en les finances de la Generalitat, amb la referència dels mecanismes de concert. Algunes fonts convergents ho han qualificat de "concert solidari encobert".

Moments després que es materialitzés l'acord en finançament, i en conseqüència s'escenifiqués el sí a l'Estatut, alguns dirigents polítics asseguraven que, amb el model pactat, cap partit es podrà atribuir la paternitat de la criatura més que un altre, perquè és el resultat d'haver trobat el "punt dolç", com reclamava el líder de CiU hores abans de la votació, entre el Govern i CiU, però també amb algunes demandes específiques d'ERC. Per tant, se suposa que no hi ha ni vencedors ni vençuts. Des de CiU, però, es canta victòria en el sentit d'haver aconseguit un model que conté l'essència del concert, i el seu president, Artur Mas, creu que la federació nacionalista ha aconseguit "gairebé tots els objectius en el projecte d'Estatut".